

modtagere, som er medlem af ATP eller har konto i LD, have så stærk en indflydelse som muligt på forvaltningen af den samlede opsparing i de to fonde inden for lovens rammer. Det foreslås derfor, at alle, der er medlem af ATP eller har konto i LD, vælger et repræsentantskab fælles for ATP og LD efter de regler, som svarer til kommunalvalgets. Der stemmes efter »hoveder« og ikke efter størrelsen af opsparingen. Hver enkelt stemmeberettiget har således én stemme. Valgbar er alle, der er medlem af ATP eller har konto i LD. Repræsentantskabet vælger herefter en bestyrelse efter forholdstalsvalg efter d'Hondts metode i lov om kommunernes styrelse § 24, stk. 3.

Ved at anvende de regler, som bruges ved kommunalvalget, sikres det, at der kan opstilles lister, og at der ydes udstrakt mindretalsbeskyttelse. (Også af den grund har hver enkelt vælger kun en stemme). Ved at åbne mulighed for listevalg – og en let adgang til at opstille lister – sikres det, at debatten om placeringen af fondenes midler bliver så omfattende som muligt forud for selve valget.

Af praktiske grunde foreslås det, at valget skal finde sted samtidig med, at der afholdes valg til kommunale råd. Valghandlingen finder sted under kendte former, og de stemmeberettigede skal blot have udleveret endnu en stemmeseddel.

Da SF's tidligere lovforslag om ændring af ATP og LD var til behandling i Folketinget den 24. februar 1989, jf. Folketingstidende 1988–89, forhandlingerne sp. 7111, var et af argumenterne mod det direkte valg-system, at stemmedeltagelsen ville blive lav. Derfor skulle det direkte valg-system ikke gennemføres.

Hvis dette argument skulle tages alvorligt, ville det betyde, at demokratiet ikke var blevet indført i forrige århundrede, fordi valgdeltagelsen i starten ved folketingsvalg var meget lav. Ved det første folketingsvalg i 1849 var valgdeltagelsen i de kredse, hvor der var skriftlig afstemning, 32,5 pct. I de følgende år svingede valgdeltagelsen mellem 15 og 40 pct. – 15,8 i 1855 og 41,1 i 1866. Først i 1873 passerede stemmeprocenten 50 med 51,7 pct. Det siger noget om, at valgdeltagelsen i starten kan være lav, selv om valget er vigtigt. Ingen har formentlig tænkt sig at afskaffe det direkte valg på grund af lav valgdeltagelse.

Lav valgdeltagelse oplever vi også ved valg til EF-Parlamentet: 47,8 pct. i 1979, 52,4 pct. i 1984 og 46,2 pct. i 1989. Men denne lave valgdeltagelse har naturligvis ikke medført, at det direkte valg af den grund er blevet foreslået afskaffet.

I øvrigt er det sådan, at direkte valg fremmer interessen for det område, hvor der skal være direkte valg. Måske ikke fra den ene dag til den anden, sådan som udviklingen i valgdeltagelsen i forrige århundrede også viser, men over en årrække. Det er bl.a. også der-

for, at SF er tilhænger af direkte valg til en fælles ledelse for ATP og LD. Ud over at SF opfatter direkte valg som en demokratisk ret, er det for at få større interesse, åbenhed og offentlighed omkring spørgsmålet om den investeringspolitik, der føres på lønmodtagernes vegne, at SF ønsker direkte valg. Og måske er det netop de samme forhold, der gør, at forslaget herom blev afvist af andre partier, da sagen sidst var til behandling i Folketinget.

Ønsket om større åbenhed og offentlighed omkring principperne for investeringspolitikken gælder ikke kun ATP og LD. Det gælder også for pensionskassernes vedkommende. Et årsmøde for alle lønmodtagerfonde kunne bidrage hertil, samtidig med at et sådant årsmøde kunne bidrage til en mere fælles investeringspolitik bl.a. med henblik på fremme af grønne investeringer og fremme af lønmodtagerindflydelse på arbejdspladsen.

SF finder det vigtigt, at repræsentantskabet og bestyrelsen får en ligelig kønsmæssig sammensætning. Dette vil bl.a. kunne ske, hvis de forskellige lister er opmærksomme på det ved opstilling af kandidater.

Lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lov om Lønmodtagernes Dyrtdisfond er allerede i dag omfattet af bestemmelserne i lov nr. 427 af 13. juni 1990 om ligestilling mellem mænd og kvinder ved besættelse af visse bestyrelsesposter i den statslige forvaltning, hvilket betyder, at der skal være en ligelig repræsentation af de to køn i repræsentantskab, bestyrelse m.v. Det er derfor helt naturligt, at der indføres en bestemmelse om kønskvotering, når der skal være direkte valg. Dette er så meget mere vigtigt, som der ellers let vil være en tendens til en ikke ligelig kønsmæssig repræsentation på dette område. Der vil efter alt at dømme blive en klar underrepræsentation af kvinder. Det viser erfaringerne. Derfor tror SF ikke, at det er tilstrækkeligt at komme med hensigtserklæring. Derfor er det nødvendigt med lovgivning, der gør ligelig repræsentation obligatorisk.

Det er af både praktiske og politiske grunde, at det foreslås, at ledelsen for ATP og LD skal være fælles. Den politiske er, at ATP herved kan ledes alene af lønmodtagerrepræsentanter i modsætning til i dag, hvor det er indirekte valgte repræsentanter fra arbejdsmarkedets hovedorganisationer, der leder ATP. At alene lønmodtagerrepræsentanter skal lede ATP, forekommer rimeligt, da alene lønmodtagere er medlem af ATP. For LD's vedkommende betyder det, at demokratiet styrkes ved, at lønmodtagerrepræsentanterne nu vælges i et direkte valg i modsætning til i dag, hvor nogle af lønmodtagernes hovedorganisationer – ved et indirekte valg – udpeger lønmodtagerrepræsentanterne. Den praktiske begrundelse for at have fælles ledelse tager udgangspunkt i, at det er